

Scapinova šibalství a co se za nimi skrývá

Poslední inscenace Roztoužené sezóny u Bezručů je políbena lehkonožou múzou komedie. Štěpán Pácl přetvořil Molièrovu hru Scapinova šibalství ve sled groteskních scének – ostatně málo co může být zábavnější, než patálie zamilovaných, kteří překonávají překážky, tentokrát s pomocí šibala, jenž umí každého přelstít. Premiéra pestrobarevné a rozpoutané inscenace byla 16. května 2014 a vzbudila jednoznačné nadšení. Zkusme se na ni podívat ještě trochu jinak.

Molière převzal námět z antické komedie a vytvořil hru spojující humor francouzské frašky a italské barokní komedie dell'arte. V komických scénách vystupují hamižní a pánovití otcové bránící lásce potomků, jejich synové, dívky a sluhové, přičemž jméno toho, kdo rozhýbává děj, je v názvu hry. Předem víme, že vše dobře dopadne, ale ty už mnohokrát před ním variované peripetie Molière aktualizoval a rozproudil živým a vtipným jazykem. Jakým způsobem to Pácl převedl do scénické podoby, už bylo popsáno v několika recenzích, pokusím se proto ozřejmit ještě jeden aspekt.

Není to tak dávno, co přetrvávalo pojetí, jaké je zřejmé ze záznamu televizní inscenace z roku 1961, která byla loni vysílána na ČT Art. František Filip ji kvalitně obsadil (Pešek, Marvan, Filipovský aj.) a doplnil dnes už úsměvně působícími baletními vložkami. Z inscenace uctivé ke hře a autorovi a ve své době uznávané, však zůstalo jen málo víc než nostalgické ohlédnutí. Mezitím se totiž změnil nejen divadelní projev, ale i přístup ke klasice a každý tvůrce hledá způsob, jak ji aktualizovat a co do ní vložit svého.

Štěpán Pácl se ke klasice uctivě nechová, ale snaží se vyložit jejího pravého ducha a pomáhá si při tom symbolem. Při inscenaci Ivanova volil jako symbol pozvolného úpadku hrdiny nakloněnou rovinu scény, u Strýčka Váni to je bludiště dveří a pokojů, kde postavy nemohou najít ty druhé ani sama sebe. Ve Scapinových šibalstvích je to nejen kontrast charakterů, ale navíc i světů. Molière využívá kontrast postav zavedený v komedii dell'arte, kdy každý z dvojice stejné úrovně (otcové, synové, sluhové) se nějak různí. Rozdíl charakterů je v Páclově inscenaci ještě zvýrazněn barvou kostýmů, jeden otec je v černém a druhý ve zlatém, synové v červeném a modrém, jejich milé ve žlutém a černém. Všichni hrají, jak jim to předepsal Molière a do groteskní parodie převedl Pácl. Otcové Argant Karla Čepka a Geront Tomáše Dastlíka se nadouvají pýchou a vzápětí třesou strachy, jejich synové Oktáv Ondřeje Bretta a Leandr Lukáše Melníka na Scapina neomaleně útočí a pak jej na kolenou prosí o pomoc, Hyacinta Pavly Gajdošíkové vyplakává litry vody. Sluha Silvestr v podání Vojtěcha Říhy se od Scapina liší pasivitou, chybí mu odvaha i důmysl.

Režisér zesílil ještě jeden významný kontrast – a to mezi bláhovým, bláznivým světem postav v pseudobarokních kostýmech a světem střízlivým, praktickým, který ztělesňuje Scapin. Ten se ostatním vymyká všedním oblečením, přichází na jeviště z publika, kde od počátku spokojeně seděl, doslova „na zavalanou“, z řemeslnické kabely si klidně vyndá holbu piva a švejkovsky ji vypije. Scapin Dušana Urbana by mohl být náš současník, obyčejný člověk, který se jen zdráhavě přizpůsobuje světu, do něhož byl vsazen. Na rozdíl od ostatních netouží po penězích a moci, ale ani po milostném dobrodružství, protože už zmoudřel a chce mít klid. Vymýšlí si historky a chová tak, aby si zachránil kůži a někdy i tak, aby pomohl druhým. Není povýšený ani mstivý, nanejvýš oplatí výprask tomu, kdo ho dostal do nesnázi.

Štěpán Pácl si po několika psychologických, významově hlubších předlohách poprvé vybral lehčí komedii. Hru v mluvném překladu Jiřího Žáka (ten je mistr mnoha profesí a mj. i herec) pojednal ve stylizované

nadsázce a vytvořil kvalitní lidové divadlo. Z Páclova pojetí lze vyčíst různý podtext a také ponaučení, že doba se mění, ale lidské vlastnosti jsou stále stejné a stále stejně směšné. Vytvořil divadelní grotesku v řádu dnešní doby, chytrou a vynalézavou, jaká rozesměje diváka. Ani ten nejvyběravější nad těmi skopičinami neohrne nos, ale s úsměvem se pobaví. A možná v tom taky najde i něco navíc.

Milan Líčka / Ostravablog.cz / 16. 6. 2014

S MILOSTNÝMI POTÍŽEMI VÁM POMŮŽE JEDINĚ SCAPINO!

Och, jaké to špatné zprávy pro milující srdce. Ty však lehce vyřeší Scapino v Divadle Petra Bezruče. Je po derniéře veleúspěšného Lakomce, který se v Divadle Petra Bezruče hrál řadu let, ale tímto jsme o Moliéra nepřišli. Lakomce vystřídala stejně dobrá Scapinova šibalství. Po tomto představení odchází divák zaručeně pobaven.

Příběh této hry není nijak složitý. Jak už to bývá, s láskou je to nelehké. Když se dva kamarádi během nepřítomnosti svých otců zamilují, a jeden se dokonce ožení bez tatínkova svolení, tak začínají problémy. Žádný ale není tak veliký, aby ho věrný sluha Scapino nedokázal chytře vyřešit.

Do sálu pomalu proudí poslední diváci, mezi nimi také Dušan Urban, představitel Scapina. Zpětně se stydím, že mě v prvním okamžiku nenapadlo nic jiného než změna obsazení. Když se zhasne, na jeviště postupně přicházejí všechny postavy a dají se do sborového zpěvu. Zpívaných částí se ve hře objevuje více, ale je škoda, že neprovázejí celou hrou. Následně zůstane na scéně pouze Oktáv (Ondřej Brett) a jeho věrný sluha Silvestr (Vojtěch Říha), kterému Oktáv vypráví o svých strastech s láskou. V tom z hlediště začne mluvit Scapino a prodírá se publikem. Oba pánové potřebují sehnat peníze, jeden na útěk a druhý na vykoupení své milované. A tak přichází Scapino, aby Istivě obral tatínky o jejich peníze. Jak se k tomu páni otcové postaví? Co je důležitější? Láska a rodina, nebo peníze?

Scéna působí velmi jednoduše. O výpravu se postaral Andrej Ďurík, který po stranách rozestavěl bílé sloupy, připomínající budovy. Jediná dominanta nacházející se na jevišti je dlouhé pódium, nebo chcete-li molo. Přes něj je prostřena velká bílá plachta, ta během představení dostane mnoho podob. Kostýmy jsou barevné s barokními prvky. Doplnuje je už jen světlé líčení herců. Ovšem kostým Scapina se od ostatních liší střihem a místo košile s fíží má jen obyčejné tričko. Vše už jen doplňuje krásná hudba Jakuba Kudláče, která se přiklání ke klasickým prvkům a line se z piána postaveného na kraji jeviště.

Všemu vévodí do nejmenších detailů propracovaná režie Štěpána Pácla. Nejvíce komickou a také nejvýraznější postavou je Geront, otec Leandra. Tomáš Dastlík věrně napodobuje Spejbla, jak pohyby a gesty, tak mluvou. Pomyslnou korunkou je, když mu jeho dcera Hyacinta řekne taťuldo. Skvěle mu sekundují dva mladí zamilovaní Ondřej Brett a Lukáš Melník. Tato hra dává velký prostor mužským rolím, ale to neznamená, že ty ženské jsou méně výrazné. Například Pavla Gajdošíková v roli už zmíněné Hyacinty bere dech.

Nezklamaly ani nové posily Vojtěch Říha v roli sluhy Silvestra a Sarah Haváčová jako Zerbineta, Laertova láska, kterou musí vyplatit ze spárů cikánům. Scapin Dušana Urbana je rozhodný, manipulativní a nebojí se zakročít. Můžeme říci, že je také rozumnější než zbylí přítomní. I když omílám už stokrát řečené, v Divadle Petra Bezruče je kvalitní herecký soubor, který velmi dobře spolupracuje a už jen proto stojí za to, přijít se podívat, jak se tady hraje Moliére.

Veronika Svobodová / Generace21.cz / 28. 5. 2014

Scapinova šibalství

V pátek 16. května proběhla v ostravském Divadle Petra Bezruče premiéra Molièrový komedie Scapinova šibalství. Text v překladu Jiřího Žáka režijně připravil umělecký šéf divadla Štěpán Pácl. Páteční premiéru navštívila naše spolupracovnice Jana Cindlerová.

Divadelní hody. Tento příměr – jistě nikoli objevný – je v případě Scapinových šibalství v Divadle Petra Bezruče skutečně vhodný a vypovídající; a to už na první pohled – z hlediska scénografie. Její autor Andrej Ďurík zvolil jako základní jevištní prvek dlouhý stůl s bílým ubrusem, kontrastující s černým pozadím, který při svém diagonálním umístění umožňuje mj. velkolepé a dlouhé příchody postav na prostoru vskutku nevelkém.

A jsou to samozřejmě herci, kteří pak udělují stolu, ubrusu a všemu na jevišti význam; podle toho, co je zrovna třeba. Tedy herci stále připraveni k akrobatickému kousku či lazzi, ke zpěvu či k tanci, ke smíchu či pláči, v dobových kostýmech a od samého počátku v náležitých postojích v souladu se svými typy; vše za živého klavírního doprovodu z dílny režisérova skladatele Jakuba Kudláče. Jde tedy o divadelní hody především ve smyslu rozpoutané scénické fantazie. O divadlo par excellence, které nepotřebuje nic kromě pár komediantů, kteří ale zase dokážou všechno, co se jim zamane, a jaksi samosebou tak rozbíjejí zkostnatělost světa. Sahrávají příběh zašmodrchaný, jehož rozuzlení není podstatné. Hlavní jsou postavy pocházející z komedie dell'arte, které Molière ve svém díle aktualizoval. Natolik, že jsou aktuální dodnes.

Ať už jde o skvostnou kreaci Tomáše Dastlíka, jehož bizarní stařec Geront ztratil rozum ze samé lásky k penězům, o elegantního Karla Čepka, legendu ostravské operety, kterou sám ironicky komentuje (nikoli paroduje), o roztomilé natvrdlé zamilované mladíky Ondřeje Bretta a Lukáše Melníka, o sluhova sluhu Silvestra, který na požádání Scapinovo sehraje jakoukoli roli, nebo o dámy, příčiny všeho. Ti všichni nespoutaně řádí, a přitom fungují jako ozubená kolečka v přesně vystavěném scénickém světě.

Tomu se ovšem překvapivě vymyká sám Scapin: faktický hybatel děje, o jehož rozhýbání je svými pány přímo požádán. V podání Dušana Urbana není ani mladinký a superhbitý jako v Mladé Boleslavi Matouš Ruml, ani vyzrálé lišácký jako brněnský Zdeněk Dvořák. Není dovádívou hvězdou jeviště, okolo které se vše bláznivě točí, ale tím, kdo bláznivému světu navrácí řád. Není to ostrovtipný sluha, ale moudrý šibal, který by to dotáhl daleko, kdyby se nemusel zdržovat nesmysly. A ovšem kdyby sám chtěl. Dušan Urban drží dvojsečnost své postavy do samého konce, kdy raněn po vzoru Cyranově upře zrak do publika. Je to on, jehož prostřednictvím vnímáme okolní svět jako tolik groteskní, plný hloupostí a zejména hlupáků.

Nejnovější Scapinova šibalství jsou oslavou divadla, inscenací inteligentní i očišťující: smíchem, právě tak zásadním, jako je tragický soucit a strach. Stylizované bezručovské herce ukazuje v nových podobách, snad nabytých právě touto inscenací. Po výjimečném díle Za vodou jde o další ostravský jevištní čin režiséra Pácla, kterým se spolu s podstatou divadla dotýká toho, co je skutečně podstatné.

Jana Cindlerová / recenze v pořadu Mozaika na stanici Českého rozhlasu 3 – Vltava / 20. 5. 2014

Moliérovi to u Bezručů sluší

Divadlo Petra Bezruče napsalo minulý pátek poslední kapitolu své Rztoužené sezóny, kterou byla premiéra Moliérový komedie Scapinova šibalství. Story dnes již klasické hry je poměrně jednoduchá, ale zároveň nabízející dostatek prostoru pro humorné taškařice. Najdeme v ní Oktáva a Leandra, dva přátele, kterým se podařilo během nepřítomnosti svých otců zamilovat. Prvnímu do půvabné Hyacinty, druhému pak do cigánky Zerbinety. Háček ale tkví v tom, že navracející se Oktávův otec Geront mu mezitím domluvit sňatek s dcerou rodinného přítele Arganta.

V tu chvíli přichází na řadu Leandrův sluha Scapino, který je zároveň mistr diplomacie a manipulace. Právě on pomáhá párům k dosažení tolik kýženého štěstí. Cesta za ním se neobejde bez uštědření nezapomenutelné lekce oběma otcům.

Nebudu vás příliš napínat, Bezručům se předvedení klasického komediálního příběhu na jejich prkna znamenající svět podařilo více než zdařile a svým způsobem i příjemně starosvětsky. Inscenace se zcela oprostuje od nějakého experimentování a stejně tak de facto nenabízí vděčné, ale často i prvoplánové úlitby divákům ve formě užití moderních a ryze současných reálií.

Přestože recenzované zpracování ctí letitou předlohu, nedostává se mu závanu zatuchlosti. Naopak působí velice svěžím dojmem, který je umocněn především skvěle zvládnutou dynamikou a gradací nepřipouštějící existenci hluchých míst. Každický vtíp je správně vypointovaný a nevyznívající na prázdno. Přesně tohle jsou atributy, kterými by se kvalitní komedie měla pyšnit. A Scapinova šibalství takovou rozhodně jsou.

Samozřejmě nesmíme opomenout ani základní kámen téhle barvitě a povedené mozaiky, kterým jsou herecké výkony. Ty v případě Bezručů tradičně dosahují vysokých standardů, od kterých se ani tentokrát neustoupilo. Dušan Urban podává v roli Scapina výrazně civilní a přesný projev, díky němuž působí protřelý sluha patřičně šibalsky. Zároveň ale díky zmíněné civilnosti neútočí na první signální a zůstává chvílemi poněkud upozaděn na úkor ostatních postav. Mezi nimi se dere do popředí především Geront ve velkolepě groteskním podání Tomáše Dastlíka, o kterém by se dalo mluvit pouze v superlativech.

Skvěle se svými rolemi „poprali“ také představitelé obou dvou synů – Ondřej Brett a Lukáš Melník. Ostatní členové herecké sestavy sice nezůstali za očekáváním, ale buď jim bylo svěřeno daleko méně prostoru (což platí především pro ženskou část obsazení) nebo jednoduše zapadli do dramatického celku jako součástka do dobře fungujícího stroje, aniž by na sebe výrazně upoutávali.

Adam Stavárek / Sokolska33.cz / 19. 5. 2014

Recenze: Scapinova šibalství

Co vznikne, když se režisér typu „mladý jemný intelektuál“ pustí do lidové frašky? Intelektuálně-lidová fraška. Štěpána Pácla známe jako režiséra, který si vybírá náročnější, méně exponované hry k nastudování (Křišťálová noc, Vytrvalý princ, Brand-Oheň, Ivanov). Toto je jeho první bezstarostná komedie. Nebo možná - jinak řečeno - pustil se do konceptuálního experimentu, jehož cílem mělo být oprostění od intelektuálistiny a vznik „ochotnické řachandy“.

Na druhou stranu, i pro sofistikovaného tvůrce, jakým byl Molière (přestože se velmi rád zabýval nízkými žánry), znamenala Scapinova šibalství únik do neobvykle mělkých vod. Postavy v průběhu hry příliš lépe nepoznáváme, spíš sledujeme sérii zesměšňujících eskapád spějících do ironického finále. Zřejmou Moliérovou inspirací k napsání hry, která je svým charakterem vytvořena pro dramaturgické odlehčení náročnější sezóny, mu byly histriónské postavy legendární italské Commedie dell'arte (vzniklé v šestnáctém století), na nichž Molière vyrostl a díky nimž se prý poprvé zamiloval do divadla.

Tato lidová zábava stála na pevně daných charakterech opakujících se ve všech hrách (Harlekýn, Kolombína, Pantalone, Dottore, Vecchi – staříci bránící mladým ve štěstí). Herci ve vymezených mantinelech improvizovali, což jim dovoľovalo podle potřeby reagovat na náladu publika. Herec Commedia dell'arte často hrál jednu postavu celý život a velmi dobře ji znal, což mu poskytovalo k improvizaci lepší výbavu. Publikum si tento žánr získal hlavně zesměšňováním bohatých lakomců, s nimiž si díky jejich ješitnosti a pokryteckému strachu o vhodnou pověst uměli dobře poradit lišáctí sluhové.

A právě v tomto momentě se Commedia dell'arte a Moliérova hra Scapinova šibalství nejvíc protíná. Sluha Scapin (Dušan Urban) zde totiž na jevišti stojí v roli chytrého sympatického ničemy, který si umí se vším poradit, každého zmanipulovat, nikoli ovšem pouze tam, kam potřebuje sám, ale také proto, aby pomohl mladé lásce či napravil křivdy osudu. Scapinovo šibalství je v očích diváka odstíněno také o odstín méně patetickým způsobem hraní, čímž budí dojem, že má víc rozumu.

Bohatí staří (Vecchi) Geront a Argant šlapou po štěstí sobě i svým synům jen proto, že věří, že smyslem života je hromadění mamonu. Místo aby však dostali za vyučenou a uvědomili si, „co je v životě skutečně důležité“, ironií osudu se nevychovně všem podaří vše naráz – mladým ochránit lásku i starým ochránit peníze, čímž se hra stává parodií sebe sama. Cílem Moliérový satiry není pouze chamtivá společnost, ale i způsob, jímž tehdejší divadlo tuto společnost zobrazovalo.

Ve spolupráci se scénografem a tentokrát i tvůrcem kostýmní výbavy Andrejem Ďuríkem postavy hry i vizuálně čerpaly své stylizované charaktery z Commedia dell'arte. Postavy dvou otců Geronta (Tomáš Dastlík) a Arganta (Karel Čepek) tak mají skutečný předobraz v postavách Vecchiů, Hyacinta (Pavla Gajdošíková) zas připomíná mladou Kolombínu. Navzdory svodům, které zde z podstaty vizuálu Commedia dell'arte plynou, se Andrej Ďurík ve výpravě střídme držel zpátky a nestrhl na sebe zbytečnou pozornost v podobě velkolepých kostýmů či kulis, čímž ponechal ducha představení skoro v ochotnické rovině, kterou evidentně sledoval i Štěpán Pácl. Oba divadelníci nedávno spolupracovali na představení Vytrvalého prince v Praze, v němž je podobně minimalisticky zacházeno se zdánlivě nenápadnými předměty jako s mosty zábavných dramatických zkratk. Bílý ubrus, který ve Scapinovi nejprve kryje stůl dělicí jeviště napolovic, se během hry mění v dívku, dítě, lano, turecký turban či oceán.

Představení doprovází naopak tentokrát nikoli minimalistický živý klavír a zpěv podle not Jakuba Kudláče. Hudba velmi vtipně pracuje s klasicistními odkazy a je významným posilovacím prvkem ironie (spolu s rozkodrcanými vozíky, na nichž se herci místo chůze občas projedou po scéně, čímž ještě víc připomínají loutky).

Hra je výjimečná tím, že se pravděpodobně záměrně vzdává druhého plánu. Je-li Páclův divák zvyklý hledat v ději postranní úmysly, dokáže se teď překvapivě dobře pobavit i tím, že z děje žádné výrazné téma v roli nadhodnoty prostě nevyleze. Intelektuálně-lidová fraška se povedla, spokojení jsou hlubokomyslní kritici i rozšafné paničky s pokryteckými manžilkami z vrstev, z nichž si v ostravském Divadle Petra Bezruče Scapin právě střílí.

Kateřina Nechvílová / Literarky.cz / 19. května 2014

Scapinova šibalství

Dle mého názoru dobře zpracovaná Molierova klasika, která neztrácí nic ze svého původního významu, naopak spíše přidává a obohacuje tuto známou komedii novými vydařenými prvky. Celkově se mi toto pojetí opravdu líbilo, příjemný humor a pěkné doplňující zpěvy. Herecky velmi dobrý především D. Urban, N. Lichý a L. Melník, ani nikdo z ostatních však nezklamal. U Bezručů mají další povedený kousek.

Jan Pařízek / i-divadlo.cz / 5. listopadu 2014 / z reprízy v pražském Divadle v Celetné

Komedie Scapinova Šibalství u Bezručů je oslavou herectví a skvělou zábavou

Divadlo Petra Bezruče uvedlo v pátek v premiéře poslední titul této sezóny, inscenaci jedné z vrcholných Moliérových komedií Scapinova Šibalství. V režii Štěpána Pácla ukazují členové hereckého souboru hloubku svého tvůrčího potenciálu a publikum z divadla odchází nadšeno.

Zhasne světlo v sále, ke klavíru usedne Vlastimil Ondruška a na scénu do řady nastoupí všechny postavy Moliérova Scapinova šibalství kromě Scapina samotného, který zatím utajeně sedí v hledišti. Postavy jsou oděny do barevných pseudobarokních kostýmů. Zazní první tóny hudby, rozsvítí se reflektory, a postavy se dají do vícelasého sborové zpěvu doprovázeného stylizovanými pohyby paží. Po chvíli je publiku zřejmé, že půjde o režijní partituru se stylizovaným herectvím propracovaným do nejmenšího detailu. A hned zpočátku je hodně veselo.

Příběh o dvou mileneckých párech a lakomých a hloupých otcích je v dramaturgii Jirmanové představen bez snahy o společenskou kritiku, i když ani té se inscenace nevyhne ve chvíli, kdy je řeč o soudech a jejich pomalém a mnohdy zmanipulovaném jednání. Hlavně však jde na jedné straně o lidskou tupost a na druhé o oslavu chytrosti a vtípu, které jsou proti lidským nedostatkům jedinou zbraní.

Hraje se v překladu Jiřího Žáka. Autor výpravy Andrej Ďurík postavil na scénu dva velké bílé sloupy a do prostoru mezi nimi umístil dlouhé a pohyblivé přes metr široké a stejně tak vysoké bílé molo, na kterém se odehrávají akcentované scény. Hudbu Jakuba Kudláče, navazující v moderním stylu na barokní motivy, hraje Vlastimil Ondruška živě. Šibal Scapin nastoupí do akce přímo z publika ve chvíli, kdy mladí zamilovaní muži potřebují pomoci. Jakoby tím režisér říkal divákům: máme na to, jen vezměme hlavu do hrsti a začněme uplatňovat myšlení a vtíp. Oblouk tohoto režijního mementa je uzavřen v závěrečné scéně, kdy je na scéně po všem tom veselí a hereckém dovádění i varování: tupost a bezduchá sebestřednost může i zabíjet, když se jí nikdo nepostaví.

Celému představení vedle detailní režie Štěpána Pácla dominuje herecký výkon Tomáše Dastlíka v roli Geronta – otce Leandra a Hyacinty. Jeho kreace připomínající Spejbla probouzí v publiku salvy smíchu a potlesky na otevřené scéně. Zdárně mu sekundují Ondřej Brett v roli Oktáva a Lukáš Melník coby Leandr. I když dívčí role nejsou tak rozsáhlé jako chlapecké, Oktávova milenka Hyacinta v podání Pavly Gajdošíkové i Leandrova Zerbineta ztělesněná novou posilou souboru Sarah Hlaváčovou celek dostatečně osvěžují živými výkony plnými temperamentu. Druhého z dvojice myšlenkově tupých a lakomých otců, Arganta hraje Karel Čepek. I když jeho herectví je spíše tradiční, podařilo se mu do celku celkem zdárně zapadnout. Celek doplňují Marcela Čapková coby kojná Nerina a Vojtěch Říha jako sluha Silvestr.

Představitel hlavní role Scapina Dušan Urban hraje v souladu s režijním záměrem nestylizovaně, téměř realisticky. Jeho Scapin je sice vtípný a mazaný, ale herec postavu vybavil i zvláštní rozhodností, se kterou trestá lakomství a nepřejícnost, nevyhýbaje se ani silné ráně holí. Jakoby vyzýval: vymlaťme je!

Scapinova šibalství v podání Divadla Petra Bezruče jsou skvělou podívanou, jsou oslavou herectví a divadla jako takového. Režisér ukazuje stejně jako herci hloubku svého tvůrčího potenciálu a divák poprávu odchází nejen spokojen, ale doslova nadšen.

Ladislav Vrchovský / Ostravan.cz / 17. května 2014